

Benet XVI: "Tenim un missatge positiu que proposar"

En la seva residència d'estiu, el Papa Benet XVI va rebre a una sèrie de periodistes alemanys amb els quals va conversar sobre la fe i el cristianisme en el món d'avui. Oferim el text de la conversa.

25/08/2006

Pregunta BR: Sant Pare, al setembre vostè visitarà Alemanya, concretament Baviera. "El Papa té

nostàlgia de la seva pàtria”, han dit els seus col·laboradors en el curs de la preparació d'aquest viatge. Quins temes desitjaria tractar durant la visita? El concepte de “pàtria”, forma part dels valors que desitja proposar?

Benet XVI: Certament. El motiu de la visita és precisament que volia tornar a veure els llocs, les persones amb les quals he crescut, que m'han marcat i han format part de la meua vida; persones a les quals vull agrair. I naturalment, també expressar un missatge que va mes enllà de la meua terra, com és coherent amb el meu ministeri. Simplement he deixat que les commemoracions litúrgiques m'indiquessin els temes. L'assumpte fonamental és que hem de redescobrir Déu, no un Déu qualsevol, sinó el Déu amb rostre humà, perquè quan veiem Jesucrist veiem Déu. I partint d'això hem de trobar els camins per trobar-nos en

la família, entre les generacions i també entre les cultures i els pobles, entre els camins de la reconciliació i la convivència pacífica en aquest món, i els camins que condueixen cap al futur. I aquests camins cap al futur no els trobarem si no rebem la llum des de l'alt. Per tant, no he decidit temes molt específics, si no, per dir-ho d'alguna manera, és la litúrgia la que em guia a expressar el missatge fonamental de la fe, que naturalment s'insereix en l'actualitat d'avui, en la qual sobretot volem buscar la col·laboració dels pobles i els camins possibles cap a la reconciliació i la pau.

Pregunta ZDF: Com a Papa, vostè és responsable de l'Església en el món sencer. Però naturalment la seva visita fa que l'atenció es dirigeixi a la situació dels catòlics a Alemanya. Ara tots els observadors coincideixen que l'atmosfera és bona, també gràcies

a la seva elecció. Però naturalment els antics problemes romanen. Només per posar alguns exemples: cada vegada hi ha menys practicants, menys batejats, menys influència en la vida social. Com veu l'actual situació de l'Església catòlica a Alemanya?

Benet XVI: Abans de res diria que Alemanya forma part d'Occident, si bé amb les seves característiques particulars, i en el món occidental avui vivim una onada d'un nou il·luminisme dràstic o laïcitat, com li vulgui dir. Creure s'ha tornat més difícil, perquè el món en el qual ens trobem està fet completament per nosaltres mateixos i en el qual, per dir-ho així, Déu ja no apareix directament. Ja no es beu directament de la font, sinó del recipient que se'ns presenta ja ple, etc. Els homes s'han construït el propi món, i trobar a Ell en aquest món s'ha convertit en alguna cosa

molt difícil. Això no és específic d'Alemanya, si no que és quelcom que es constata arreu, de manera particular al món occidental. Per altra banda, Occident es troba avui tocat fortament per altres cultures, en les quals l'element religiós d'origen és molt poderós, i queden horroritzades per la fredor que troben a Occident pel que fa a Déu. I aquesta presència del sagrat en altres cultures, encara que oculta de moltes maneres, toca novament al món occidental, ens toca a nosaltres, que ens trobem en l'“encreuament” de tantes cultures. I també d'allò més profund de l'home a Occident, i a Alemanya, sorgeix la pregunta d'alguna cosa “més gran”. Veiem que en la joventut apareix la recerca d'aquest “més”; veiem com, en certa manera, el fenomen religiós torna, també si es tracta d'un moviment de recerca sovint indeterminat. Però amb tot això l'Església està de nou present: la fe s'ofereix com a

resposta. Penso que justament aquesta visita, com ja ho va ser la de Colònia, serà una oportunitat perquè es vegi que creure és quelcom bell, que el goig d'una gran comunitat universal posseeix una força que arrossega, que després d'ella hi ha alguna cosa important i que per tant al costat dels nous moviments de recerca, existeixen també noves desembocadures de la fe que ens duen els uns cap als altres i que són positives també per a la societat en el seu conjunt.

Pregunta RV: Sant Pare, fa exactament un any vostè estava a Colònia amb els joves, i crec que en aquesta oportunitat va experimentar que la joventut està extraordinàriament disposada a acollir, i que vostè ha estat molt ben acollit. En aquest pròxim viatge, duu potser un missatge especial per als joves?

Benet XVI: Vull dir primer de tot que estic molt content que hi hagi joves que vulguin estar junts; que vulguin estar junts en la fe, i que vulguin fer el bé. La disponibilitat cap al bé és molt forta en la joventut; n'hi ha prou amb pensar en les diverses formes de voluntariat. El compromís per oferir en primera persona una contribució pròpia davant les necessitats d'aquest món és una gran cosa. Un primer impuls pot ser per tant encoratjar-los en aquest sentit: aneu endavant! Busqueu les ocasions per a fer el bé! El món necessita d'aquesta voluntat, necessita d'aquest compromís! I després potser unes paraules sobre el valor de decisions definitives. En la joventut hi ha molta generositat, però davant el risc de comprometre's per a tota la vida, ja sigui en el matrimoni o en el sacerdoci, s'hi experimenta por. El món està en moviment de manera dramàtica: ara puc disposar completament de la meua vida

sencera amb tots els seus imprevisibles esdeveniments futurs, amb una decisió definitiva, ¿no lligo la meua llibertat i no em privo de la llibertat de moviment? Despertar el valor de gosar prendre decisions definitives, que en realitat són les úniques que fan possible el creixement, el camí cap a endavant i el fet d'arribar a qualsevol cosa important en la vida, és l'únic que no destrueix la llibertat, sinó que li ofereix el just sentit. Arriscar això, aquest salt -per dir-ho així- en el definitiu, i amb això acollir plenament la vida; és això el que voldria poder comunicar.

Pregunta DW: Sant Pare, una pregunta sobre la política exterior. L'esperança de la pau a l'Orient Mitjà en les passades setmanes s'ha afeblit novament. Quines possibilitats veu vostè per a la Santa Seu en relació a l'actual situació? Quina influència pot

exercir la Santa Seu en el desenvolupament de la situació a l'Orient Mitjà?

Benet XVI: Naturalment no tenim cap possibilitat política, i no volem cap poder polític. Però volem fer una crida als cristians i a tots aquells que se senten d'alguna manera interpel·lats per la paraula de la Santa Seu perquè siguin mobilitzades totes les forces que reconeixen que la guerra és la pitjor solució per a tots. No aporta res bo per a ningú, ni tan sols per als suposats “vencedors”. A Europa ho sabem molt bé, com a conseqüència de les dues Guerres Mundials. La pau és el que tots necessitem. Existeix una forta comunitat cristiana en el Líban, hi ha cristians també entre els àrabs, hi ha cristians a Israel, i els cristians de tot el món s'obstinen per aquests països tan estimats per tots nosaltres. Existeixen forces morals llistes per fer comprendre que l'única solució és

que hem de viure junts. Aquestes són les forces que nosaltres volem mobilitzar: els polítics han de trobar els camins perquè això pugui esdevenir realitat el més aviat possible i sobretot de forma duradora.

Pregunta BR: Com Bisbe de Roma vostè és successor de sant Pere. Com pot mostrar-se en els temps actuals el ministeri de Pere? Com veu vostè la relació de tensió i equilibri entre el primat del Papa, d'una banda, i la col·legialitat dels bisbes per l'altra?

Benet XVI: Una relació de tensió i equilibri existeix naturalment, i nosaltres diem que així ha de ser. Multiplicitat i unitat han de trobar sempre novament la seva relació recíproca, i aquesta relació ha d'incloure's d'una manera sempre nova en les canviants situacions del món. Avui dia existeix una nova

polifonia de les cultures, en la qual Europa ja no és més l'única que determina, sinó que les comunitats cristianes dels diversos continents estan adquirint el seu propi pes, el seu propi color. Hem d'aprendre sempre d'aquesta fusió dels diversos components. Per això hem desenvolupat diversos instruments; les anomenades “visites ad limina” dels bisbes, que han existit sempre, són en l'actualitat molt més aprofitades per a parlar amb totes les instàncies de la Santa Seu i també amb mi. Jo parlo personalment amb cada bisbe. Ja he parlat amb gairebé tots els bisbes d'Àfrica i amb molts dels d'Àsia. Ara vindran els d'Europa central, Alemanya, Suïssa, i en aquestes trobades, en les quals precisament el centre i la perifèria es troben junts en un intercanvi franc, jo penso que creix la correcta relació recíproca en aquesta tensió equilibrada. A més tenim altres instruments, com el Sínode, o el

Consistori, que mantindrà regularment i que voldria desenvolupar. En ells, encara no tenint un ordre del dia importantíssim, es discutiran junts els problemes actuals, intentant trobar solucions. D'una banda sabem que el Papa no és un monarca absolut, però ha de –per dir-ho d'alguna forma- personificar la totalitat que s'uneix en l'escolta del Crist. Però la consciència de la necessitat d'una instància unificadora, que garanteixi també la independència de les forces polítiques i que els “cristianismes” no s'identifiquin massa amb la nacionalitat, aquesta consciència precisament, que necessita d'una tal instància àmplia i superior, que creï unitat en la integració dinàmica del tot, i d'altra banda que aculli i promogui la multiplicitat, aquesta consciència és molt forta. Per això crec que es tracta una adhesió íntima al ministeri petrí que s'expressa en la

voluntat de desenvolupar-lo
ulteriorment, de manera que
respongui tant a la voluntat del
Senyor, com a les necessitats dels
temps.

**Pregunta ZDF: Alemanya com la
terra de la Reforma està marcada
naturalment i de forma particular
per les relacions entre les
diferents confessions. Les
relacions ecumèniques són una
realitat sensible, que troba sempre
noves dificultats. Quina
possibilitat veu de millorar la
relació amb l'Església evangèlica, o
quina dificultat veu en aquest
camí?**

Benet XVI: Potser sigui important dir,
primer de tot, que l'Església
evangèlica presenta una notable
varietat. A Alemanya tenim, si no
m'equivoco, tres comunitats
principals: Luterans, Reformistes i la
Unió Prussiana. A més, avui es

formen nombroses Esglésies lliures (Freikirchen) i, en l'interior de les Esglésies clàssiques, moviments, com *l'Església confessant* entre unes altres. Per tant, es tracta també d'un conjunt amb moltes veus, amb les quals hem d'entrar en diàleg en la recerca d'unitat pel que fa a la multiplicitat de veus, i amb les quals vull col·laborar. Crec que el primer que cal fer és que en aquesta societat, tots junts ens preocupem (...) de trobar i de traduir en fets, les grans directrius ètiques, per a garantir d'aquesta manera la consistència ètica de la societat, sense la qual aquesta no pot portar a terme les finalitats de la política, que són la justícia per a tots, una bona convivència i la pau. En aquest sentit crec que ja s'ha aconseguit molt, que nosaltres ens vam trobar realment units sota un pilar cristià comú, enfront dels grans desafiaments morals. Naturalment, després cal testimoniar Déu en el món, que té

dificultats a l'hora de trobar-li, com ja hem dit, i de fer visible Déu en el rostre humà de Jesucrist, i d'oferir als homes l'accés a aquestes fonts, sense les quals la moral és aridesa i perd les seves referències, i també donar la felicitat, perquè no estem sols en aquest món. Només d'aquesta manera neix la felicitat davant la grandesa de l'home, que no és un producte mal aconseguït de l'evolució, sinó imatge de Déu. Ens hem de moure en aquests dos sentits –per dir-ho d'alguna manera- el de les grans referències ètiques, i el que mostra –a partir de l'interior i orientant-se vers a ell- la presència de Déu, d'un Déu concret. Si ho fem, i sobretot, si en tots els nostres agrupaments singulars no busquem viure la fe de forma industrial, sinó a partir d'arrels més profundes, llavors potser no arribem tan ràpid a les manifestacions externes d'unitat, sinó que madurarem cap a una

unitat interior, que si Déu vol un dia arribarà també a exterioritzar-se.

Pregunta RV: Tema: la família. Fa un mes vostè va estar a València per a celebrar-hi la Trobada Mundial de les Famílies. Qui va escoltar amb atenció –com hem intentat fer-ho des de Ràdio Vaticana- es va poder adonar que vostè no va pronunciar la paraula “matrimoni homosexual”, no va parlar de l'avortament, ni de la contracepció. Atents observadors s'han dit: interessant! Evidentment la seva intenció és anunciar la fe i no donar la volta al món com “apòstol de la moral”. Ens pot fer un comentari referent a això?

Benet XVI: Clar que sí. Sobretot he de dir que vaig tenir solament dues ocasions de vint minuts per a parlar. Tenint tan poc temps no es pot abastar tot. Sobretot hem de saber què és el que volem dir, no és així? I

el cristianisme, el catolicisme, no és un cúmul de prohibicions, sinó una opció positiva. I és molt important que això es vegi novament, ja que avui aquesta consciència ha desaparegut gairebé completament. Hem escoltat tant parlar del que no està permès que ara cal dir alguna altra cosa. Perquè nosaltres tenim una idea positiva que proposar: que l'home i la dona estan fets l'u per a l'altre, que l'escala –per dir-ho d'alguna manera-: sexualitat, eros, àgape, indica les dimensions de l'amor i sobre aquest camí creix des de sempre el matrimoni, com trobada entre un home i una dona, cim de la felicitat i de la benedicció, i després la família, que garanteix la continuïtat entre generacions, en la qual les generacions es reconcilien entre elles i en la que també les cultures es poden trobar. Per tant, sobretot és important posar en relleu el que volem. En segon lloc, es pot veure després també el perquè

nosaltres no volem quelcom. I jo crec que és necessari veure i reflexionar, ja que no es tracta d'una invenció catòlica el fet que un home i una dona estiguin fets l'u per a l'altre perquè la humanitat continuï visquent: ho saben totes les cultures. En relació a l'avortament, no pertany al sisè, sinó al cinquè manament: "No mataràs". I això hem de pressuposar-lo com obvi i hem de rebatre sempre que la persona s'inicia en el si matern i roman persona fins al seu últim respir. L'home ha de ser respectat sempre com a home. Però tot això queda més clar si abans hem explicat les coses positives.

Pregunta DW: Sant Pare, la meua pregunta s'uneix en certa manera a la del pare von Gemmingen. En tot el món els creients esperen de l'Església catòlica respostes als problemes globals més urgents, com la SIDA i la superpoblació. Per què l'Església catòlica insisteix

tant en la moral en lloc d'intentar solucions concretes per a aquests problemes crucials de la humanitat, per exemple en el continent africà?

Benet XVI: Ja, aquest és el problema: insistim realment tant en la moral? Jo diria –cada vegada estic més convençut després del meu diàleg amb els bisbes africans- que la qüestió fonamental, si volem donar passos endavant en aquest sentit, es diu educació, formació. El progrés pot ser progrés real només si serveix a la persona i si la pròpia persona creix, no creix només el seu poder tècnic, sinó també la seva capacitat moral. I crec que el veritable problema de la nostra situació històrica és el desequilibri entre el creixement increïblement ràpid del nostre poder tècnic i el de la nostra capacitat moral, que no creix de forma proporcional. Per això la formació de la persona és la veritable

recepta, la clau de tot diria, i aquesta és també la nostra vida. I aquesta formació té –per a resumir- dues dimensions. Sobretot, naturalment, hem d'aprendre, adquirir saber, capacitat, “know-how” com se sol dir. En aquesta direcció Europa, i en els últims decennis Amèrica, han fet molt, i es tracta d'una cosa important. Però si només es difon el “know-how”, si només s'ensenya com es construeixen i s'usen les màquines, i com s'empren els mètodes de contracepció, llavors no cal meravellar-se que al final ens trobem amb guerres i amb epidèmies de SIDA. Perquè nosaltres necessitem dues dimensions: és necessària al mateix temps la formació del cor –si em puc expressar d'aquesta manera- amb el que la persona adquireix referències i aprèn també d'aquesta manera a usar correctament la seva tècnica. I això és el que estem intentant fer. A tota Àfrica, i també en molts països d'Àsia, tenim una

gran xarxa d'escoles de tots els nivells, on sobretot es pot aprendre, adquirir veritable coneixement, capacitat professional, i amb això arribar a l'autonomia i la llibertat. Però en aquestes escoles nosaltres intentem precisament comunicar no només el “know-how”, sinó formar a persones que vulguin reconciliar-se, que sàpiguen que hem de construir i no destruir, i que tenim les referències necessàries per a saber conviure. En gran part d'Àfrica, les relacions entre musulmans i cristians són exemplars. Els bisbes han format comitès comuns al costat dels musulmans per a veure com crear pau en les situacions de conflicte. I aquesta xarxa d'escoles, d'aprenentatge i formació humana, que és molt important, ve completada per una xarxa d'hospitals i de centres d'assistència que arriben de forma capil·lar als llogarets més remots. I en molts llocs, a pesar de les destruccions de la

guerra, l'Església és l'única força que ha romàs intacta. Aquesta és una realitat! És on es guareix, on es guareix també la SIDA, i d'altra banda s'ofereix educació, que ajuda a establir relacions justes amb els altres. (...) Precisament a Àfrica es treballa molt, perquè les diferents dimensions de la formació es puguin integrar i així sigui possible la superació de la violència i també de les epidèmies, entre les quals estan també la malària i la tuberculosi.

Pregunta BR: Sant Pare, el cristianisme s'ha difós per tot el món partint d'Europa. Ara, molts pensen que el futur de l'Església es troba en els altres continents. És veritat? O en altres paraules, quin futur té el cristianisme a Europa, on sembla que s'està reduint a assumpte privat d'una minoria?

Benet XVI: Sobretot jo voldria introduir algun matís. En realitat,

com sabem, el cristianisme va néixer a Orient Pròxim, i durant molt temps el seu desenvolupament principal es va quedar allí, difonent-se per Àsia molt més del que nosaltres pensem després dels canvis portats per l'Islam. D'altra banda, just per aquest motiu el seu eix es va traslladar sensiblement cap a Occident i Europa, i Europa –estem orgullosos i ens alegrem- ha desenvolupat ulteriorment el cristianisme en les seves grans dimensions també intel·lectual i cultural. Però crec que és important que recordem els cristians d'Orient, ja que és el període en el qual ells, que han estat sempre una minoria important, en relació fructuosa amb el context, ara emigrin. Existeix el perill que just aquests llocs que van donar origen al cristianisme es quedin sense cristians. Penso que hem d'ajudar molt perquè s'hi puguin quedar. Però ara contesto a la seva pregunta. Europa s'ha transformat sense cap

dubte en el centre del cristianisme i del seu moviment missioner. Avui els altres continents, les altres cultures, entren amb igual pes en el concert de la Història del món. D'aquesta manera creix el nombre de veus de l'Església, i aquest és un bé. És bo que es puguin expressar els diferents caràcters, els dons propis d'Àfrica, d'Àsia i d'Amèrica, en particular d'Amèrica Llatina. Naturalment, tots ells tocats no només per la paraula del cristianisme, sinó també pel missatge secular d'aquest món, que duu també als altres continents la prova irrefutable que hem viscut en nosaltres mateixos. Tots els bisbes de la resta del món diuen: encara necessitem a Europa, encara que Europa sigui només una part d'un tot més gran. Encara tenim la responsabilitat que ens dona la nostra experiència, de la ciència teològica que ha estat desenvolupada aquí, de la nostra experiència litúrgica, de les nostres tradicions, i

també de les experiències ecumèniques que hem acumulat: tot això és molt important també per als altres continents. Per això és necessari que no ens rendim, compadint-nos i dient: “Ja està, som només una minoria, intentem almenys conservar el nostre nombre reduït”; sinó que hem de conservar viu el dinamisme, obrir relacions d'intercanvi, perquè en conseqüència d'aquí ens arribin noves forces. Avui hi ha sacerdots indis i africans a Europa, també a Canadà, on molts sacerdots africans treballen de manera molt intensa. És un donar i rebre recíprocs. Però si nosaltres en un futur rebem més, hauríem de continuar donant amb un valor i un dinamisme creixents.

Pregunta ZDF: Es tracta d'un argument que ha estat ja tractat, Sant Pare. Les societats modernes en les decisions importants sobre política i ciència no s'orienten pels

valors cristians i l'Església –ho sabem per les enquestes- està considerada la major part de les vegades només com una veu que amonesta o que fins i tot frena. ¿L'Església no hauria de sortir d'aquesta posició defensiva i assumir una actitud més positiva en el relacionat al futur i a la seva construcció?

Benet XVI: Diria que en qualsevol cas tenim el nostre deure de posar en relleu el que nosaltres volem de positiu. I això sobretot hem de fer-ho a través del diàleg de cultures i de religions, ja que, com ja he dit, el continent africà, l'ànima africana i també l'ànima asiàtica estan horroritzades davant la fredor de la nostra racionalitat. És important que vegin que aquí no hi ha només això. De forma recíproca és important que el nostre món laïcista s'adoni que la fe cristiana no és un impediment, sinó un pont per al diàleg amb els

altres móns. No és just pensar que la cultura purament racional, gràcies a la seva tolerància, tingui un acostament més fàcil a les altres religions. Li falta en gran part “l'òrgan religiós” i amb aquest el punt d'enllaç a partir del com i cap al qual els altres volen entrar en relació. Per això, hem i podem mostrar que just per la nova interculturalitat en la qual vivim, la pura racionalitat desenganxada de Déu no és suficient, sinó que és necessària una racionalitat més àmplia, que veu a Déu en harmonia amb la raó, i és conscient que la fe cristiana que s'ha desenvolupat a Europa és també un mitjà per a fer confluïr juntes raó i cultura i per a integrar-les també amb les accions en una visió unitària i comprensiva. En aquest sentit crec que tenim un gran deure, és a dir, mostrar que aquesta Paraula, que nosaltres posseïm, no pertany –per dir-ho d'alguna manera- a les andròmines

de la història, sinó que és necessària precisament avui.

Pregunta RV: Sant Pare, parlem dels seus viatges. Vostè està al Vaticà; possiblement li costi estar un poc lluny de la gent i separat del món, també aquí en el bellíssim ambient de Castelgandolfo. Però vostè dintre de poc tindrà 80 anys. Pensa, amb l'ajuda de Déu, poder realitzar molts viatges? Té idea dels que pensa realitzar? A Terra Santa, Brasil? Ho sap?

Benet XVI: Veritablement no estic tan sol. Efectivament existeixen – per dir-lo d'alguna manera – les muralles que dificulten l'accés, però hi ha una “família pontifícia”, tots els dies moltes visites, en particular quan estic a Roma. Arriben bisbes, altres persones, hi ha visites d'Estat, de personalitats que volen parlar amb mi també personalment i no

solament de qüestions polítiques. En aquest sentit hi ha una multiplicitat de trobades que gràcies a Déu se'm donen contínuament. I és també important que la seu del Successor de Pere sigui un lloc de trobada, no és veritat? Des del temps de Joan XXIII, després el pèndol ha canviat en altra direcció: són els papes els quals han començat a visitar. He de dir que no em sento tan fort com per a anotar en l'agenda molts i grans viatges, però on aquests permeten dirigir un missatge, on – diguem així – responen a un veritable desig, els voldria fer, amb la “dosi” que em sigui possible. Alguna cosa està ja prevista: el pròxim any a Brasil hi ha una trobada del CELAM, el consell Episcopal Llatí Americà, i penso que estar-hi serà un pas important en el context de les vicissituds que Amèrica del Sud està vivint intensament, i per a reforçar l'esperança que està viva en aquella regió. Després voldria anar a Terra

Santa, i espero poder visitar-la en temps de pau, i de la resta veurem que em reserva la Providència.

Pregunta RV: Permeti'm insistir-li. Els austríacs parlen també alemany i l'esperen en Mariazell.

Benet XVI: Sí, ha estat concordat. Jo ho he promès senzillament, de manera un poc imprudent. És un lloc que m'ha agradat tant que he dit: sí, tornaré a la Magna Mater Austriae. Naturalment, això s'ha convertit immediatament en una promesa, que mantindré, i la mantindré amb gust.

Pregunta RV: Insisteixo encara. Jo l'admiro cada dimecres, quan celebra l'audiència general. Hi ha 50.000 persones. Ha de ser pesat, molt pesat. Vostè aconsegueix resistir?

Benet XVI: Sí, el Bon Déu em dóna la força necessària. I quan es veu

l'acollida cordial, naturalment un se sent animat.

Pregunta DW: Sant Pare, vostè acaba de dir que ha fet una promesa un poc imprudent. Vol dir que a pesar del seu ministeri, amb els seus abundants vincles protocol·laris, no es deixa arrabassar l'espontaneïtat?

Benet XVI: Almenys, ho intento. A més, encara que les coses puguin estar concretades, jo voldria conservar i realitzar també alguna cosa personal.

Pregunta BR: Sant Pare, les dones són molt actives en les diverses funcions en l'Església catòlica. La seva aportació no quedaria més visible, també, en llocs de major responsabilitat en l'Església?

Benet XVI: Sobre aquest argument naturalment es reflexiona molt. Com vostè sap, nosaltres pensem que la

nostra fe, la constitució del Col·legi dels Apòstols, ens obliga i no ens permet conferir l'ordenació sacerdotal a les dones. Però a més no cal pensar que en l'Església l'única possibilitat de tenir un paper sigui la de ser sacerdot. En la història de l'Església hi ha moltíssims deures i funcions. Per a començar, les germanes dels Pares de l'Església, per a arribar a l'Edat Mitjana, quan grans dones han desenvolupat un paper determinant, fins a l'època moderna. Pensem en Ildegarda de Bingen, que amb força protestava respecte dels bisbes i del Papa; a Catalina de Siena i a Brígida de Suècia. També en els temps moderns les dones han de buscar – i nosaltres amb elles – per dir-ho d'alguna manera el seu lloc just. Avui, estan ben presents també en els Dicasteris de la Santa Seu. Però existeix un problema jurídic: el de la jurisdicció, és a dir el fet que segons el Dret Canònic el poder de prendre decisions jurídicament vinculants va

unit a l'Ordre sagrat. Des d'aquest punt de vista hi ha límits, però crec que les mateixes dones, amb la seva embranzida i la seva força, amb la seva superioritat, amb aquella que definiria la seva “potència espiritual”, sabran fer-se espai. I nosaltres hauríem d'intentar posar-nos a l'escolta de Déu, perquè no siguem nosaltres qui ho impedeixi, és més ens vam alegrar que l'element femení obtingui en l'Església el ple lloc d'eficàcia que li convé, començant per la Mare de Déu i de Maria Magdalena.

Pregunta: Sant Pare, en aquests temps es parla d'una nova fascinació del catolicisme. De quin i d'on surt la vitalitat i la capacitat de futur d'aquesta institució, per altra banda antiquíssima?

Benet XVI: Diria que ja tot el pontificat de Joan Pau II ha impactat els homes i els ha reunit. Allò que ha

ocorregut en ocasió de la seva mort
roman com molt especial
històricament: com centenars de
milers de persones es dirigien
disciplinadament cap a la Plaça de
Sant Pere, romanien dempeus per
hores, i en lloc de defallir resistien
mogudes per una força interior. I
després, ho hem reviscut en ocasió
del meu pontificat i després a
Colònia. És molt bell que
l'experiència de la comunitat es
converteixi al mateix temps en una
experiència de fe, que es faci
experiència de la comunitat no
solament en un lloc qualsevol, sinó
que aquesta experiència es
converteixi en més viva i del
catolicisme la seva lluminositat
intensa precisament allí on són els
llocs de la fe. Naturalment això ha de
durar també en la vida quotidiana.
Les dues coses han d'anar juntes.
D'una banda els grans moments, en
els que s'experimenta que és bell
estar aquí, que el Senyor està present

i que nosaltres formem una gran comunitat reconciliada més enllà de tots els confins. Però després des d'aquí és menester també agafar l'embranchida, per a resistir durant les fatigoses peregrinacions quotidianes, i viure a partir d'aquests punts lluminosos i orientar-se cap a ells, i saber convidar també a uns altres a formar part de la comunitat en camí. Però vull aprofitar aquesta ocasió per a dir: jo em sento enrogir per tot allò que es fa en preparació a la meva visita, per tot allò que la gent està fent. La meva casa ha estat pintada novament, una escola professional ha refet el recinte. El professor de religió evangèlic ha col·laborat per al meu recinte. Aquests són petits detalls particulars, però són el senyal del moltíssim que es fa. Tot això ho trobo extraordinari(...), ho considero signe d'una voluntat de pertànyer a aquesta comunitat en la fe i de servir tots a un altre. Demostrar aquesta

solidaritat i deixar-se inspirar en això pel senyor: És una cosa que m'afecta i per això vull també donar gràcies de tot cor.

Pregunta: Sant Pare, vostè ha parlat de l'experiència de la comunitat. Vostè vindrà ara a Alemanya, ja per segona vegada després de La seva elecció. En la Jornada Mundial de la Joventut, i possiblement també, per altra qüestió, pel campionat mundial de futbol, l'atmosfera ha canviat en cert sentit. Es té la impressió que els alemanys s'han tornat més oberts al món, més tolerants, més alegres. Què els desitja Vostè als alemanys?

Benet XVI: Diria que naturalment amb el final de la segona Guerra Mundial va començar una transformació interior de la societat alemanya, també la mentalitat alemanya, que ha estat reforçada a

més per la reunificació. Nosaltres ens hem inserit molt més profundament en la societat mundial i naturalment hem estat transformats per aquesta mentalitat. I d'aquesta forma surten a la llum també aspectes del caràcter alemany del que abans els altres desconeixien. I possiblement hem estat caracteritzats un poc com si tots fóssim sempre disciplinats i reservats, cosa que també té el seu fonament. Però si ara es veu millor allò que tots estem veient, ho trobo bell: els alemanys no solament són reservats, puntuals i disciplinats, també són espontanis, alegres i hospitalaris. Això és molt bonic. I això desitjo: que aquestes virtuts creixin encara, i que rebin embranzida i permanència també en la fe cristiana.

Pregunta RV: Sant Pare, el seu Predecessor va declarar beats i sants a un grandíssim nombre de cristians. Alguns pensen, que

massa. Aquí la meva pregunta: les beatificacions i les canonitzacions aporten a l'Església una mica de nou, només si les persones poden ser considerades com veritables models. Alemanya dóna relativament pocs sants i beats respecte a altres països. Es pot fer una mica perquè aquesta dimensió pastoral es desenvolupi, i perquè la necessitat de beatificacions i canonitzacions donin un veritable fruit pastoral?

Benet XVI: A l'inici jo també era de la idea que la gran quantitat de beatificacions gairebé ens aixafés i que potser era necessari triar més figures que entressin més clarament en la nostra consciència.

Mentrestant, he descentralitzat les beatificacions, perquè es facin més visibles aquestes figures en els llocs específics als quals pertanyen. Potser un sant de Guatemala no interessa a Alemanya i viceversa, un de Altötting

potser no interessa a Los Àngeles, oi?
A més crec que aquesta descentralització sigui afí a la col·legialitat de l'episcopat, amb la seva estructura col·legial, i que sigui una cosa oportuna justament per a posar en relleu que els diferents països tenen les seves pròpies figures i que aquestes són eficaces en particular en els seus propis països. També he observat, que aquestes beatificacions en diferents llocs, toquen a innumbrables persones i que la gent diu: “Finalment és un de nosaltres!” i va a ell i torna inspirada. El beat pertany a ells, i nosaltres estem contents que hagi molts. I si gradualment també nosaltres, amb el desenvolupament de la societat mundial, els coneixem millor, és bell. Però sobretot és important que també en aquest camp existeixi la multiplicitat i per això és importantíssim que també nosaltres a Alemanya aprenguem a conèixer les nostres pròpies figures i a alegrar-

nos d'elles. Prop d'aquestes estan les canonitzacions de les figures més grans, que són de relleu per a tota l'Església. Jo diria que cada Conferència episcopal hauria de triar, hauria de veure que és apte per a nosaltres, que ens transmet realment alguna cosa i haurien de tornar-se visibles aquestes figures – no massa nombroses- que deixen una profunda impressió. Poden fer-lo a través de la catequesi, la predicació, potser es podrien presentar també a través d'una pel·lícula. Puc imaginar-me pel·lícules molt belles. Jo naturalment només conec molt bé als Pares de l'Església: una pel·lícula sobre Agustí, també una sobre Gregori Naciàncé i la seva particular figura. (...) Cal estudiar: no existeixen només situacions desagradables entorn a les quals parlen tantes pel·lícules nostres, sinó que hi ha figures meravelloses de la història, que no són per res avorrides, i que

són de gran actualitat. Finalment, cal intentar no carregar massa a la gent, i fer visible per a molts les figures que són actuals i que ens inspiren.

Pregunta DW: Històries en les quals hi hagi també humor? En 1989 a Munic se li va fer lliurament de la condecoració de l'Ordre Kart Valentin. Quin paper juga en la vida d'un Papa l'humor i la lleugeresa de l'ésser?

Benet XVI: (riu) Jo no sóc un home al que li vénen a la ment acudits contínuament. Però saber veure també l'aspecte divertit de la vida i la dimensió feliç i no prendre's tot de forma tràgica, això ho considero molt important, i diria que és també necessari per al meu ministeri. Un escriptor va dir que els àngels poden volar perquè no es prenen massa de debò. I nosaltres potser podríem volar un poc més, sinó no ens donéssim tanta importància.

Pregunta: Quan es té un deure tan important com el seu, Sant Pare, s'és automàticament observat. Els altres parlen de vostè. I llegint, em va sorprendre el que diuen molts observadors: que el Papa Benet és una personalitat diferent al cardenal Ratzinger. Com es veu a si mateix?, si em puc permetre fer-li aquesta pregunta.

Benet XVI: He estat ja seccionat en diferents ocasions: com a professor durant un primer període i el període intermedi, com a cardenal primer i en el període successiu. Ara arriba una nova divisió.

Naturalment, les circumstàncies i les situacions i també els homes influeixen, ja que s'assumeixen responsabilitats diferents. Però – diguem així- la meva personalitat fonamental i la meva visió fonamental han crescut, però en tot allò que és essencial han quedat intactes, i m'alegro que ara es posin

en relleu aspectes que abans ningú no notava.

Pregunta: Es podria dir que el seu deure li agrada, que no suposa un pes per a vostè?

Benet XVI: Això seria dir massa, perquè en realitat resulta cansat, però de totes maneres intento trobar la felicitat també en això.

Conclusió (Bellut – ZDF): En el meu nom i en el dels meus companys, li agraeixo molt sincerament aquesta entrevista, aquesta primícia mundial. Estem orgullosos de la seva pròxima visita sigui a Alemanya, a Baviera. Fins aviat!